

**[Kristen Amby.]**

offentlige udtalelser fra politikere og andre og ikke mindst udtalelser i en stor del af pressen. Det synes jeg var en fortjenstfuld og god gerning af det ærede medlem hr. Hans Hedtoft. Det fritog jo da også mig for at gå ind på de samme betragtninger, som jeg ellers måske nok kunne have følt mig forpligtet til at gå ind på. Men der var ingen forskel — og det er det afgørende — mellem det ærede medlem hr. Hans Hedtoft og mig med hensyn til standpunktet, og det vil jo sige, at der ingen forskel er mellem det socialdemokratiske parti og det konservative parti så lidt som mellem disse og venstrepartiet med hensyn til standpunkt. Vi stemmer for det forslag, der foreligger om Grækenlands og Tyrkiets optagelse.

Vi har allerede sagt det, og jeg kan godt gentage det: vor begrundelse er allerede blevet offentlig bekendt før i går; den blev bekendt den dag, da de tre partier ved vedtagelsen i det udenrigspolitiske nævn offentligt meddelte, at man havde sagt til vore forhandlere i Ottawa, at vi ikke mente det forsvarligt, om vi ved vort veto hindrede en politik, som de andre var enige om. Det var min begrundelse. Der kan siges, som jeg sagde i går, både meget for og meget imod optagelsen af disse to lande — og det kan man jo så opfatte som kritik —, men når det drejer sig om at tage en stilling, hvorved et veto kan hindre ikke bare 11 andres beslutning, men hindre, hvis vi endelig regner i folketal, mange, mange, mange flere millioner menneskers vilje, end vi repræsenterer, i at ske fyldest, mener jeg, det simpelthen ville være et misbrug af vetoet. Det er jo egentlig en ejendommelig regel, denne enstemmighedsregel, vetoretten. Normalt mener vi jo, at i demokratiske forsamlinger — og det er jo Atlantunionen — er et normalt flertal ved beslutningerne tilstrækkeligt. Man kunne strække sig så vidt, at man forlangte, sådan som vi også gør i FN's generalforsamling, at visse beslutninger, der vedrører fred og sikkerhed, skal der  $\frac{2}{3}$  majoritet til. Men her har man altså gennemført en enstemmighedsregel ligesom for stormagterne i sikkerhedsrådet, hvor reglen er den — det er klart nok udtrykt i chartret —, at der skal være enstemmighed, for at en beslutning kan vedtages. Stormagterne har dog selv stiltiende godkendt, at reglen fortolkes således, at selvom en af stormagterne bliver borte, kan alligevel beslutningen vedtages, idet dette at blive borte opfattes som ikke stemmende imod. Men således er det ikke i Atlant-

unionen. Her er enstemmighedsreglen den, at for at noget kan vedtages, skal alle stemme for.

Denne regel er selvfølgelig en beskyttelse for det enkelte land og for det enkelte lands interesser, og der kan der komme situationer, hvor disse interesser for det enkelte land er så åbenbare — det er da givet —, at det må bruge dette veto. Men det siger sig selv, at i en demokratisk organisation må man omgås selve vetoretten meget, meget varsomt. Hvor meget er der ikke slået i stykker — det ved vi alle — i hele verdenspolitikken, fordi den enkelte magt ikke bare har brugt, men efter vor mening misbrugt vetoretten ustandselig? Og selvfølgelig ville det i en sag, hvor grundene for og imod vejer omtrent lige tungt, lige stærkt, fra ethvert samarbejdssynspunkt og fra et demokratisk synspunkt være simpelthen forkasteligt, om man brugte sit veto.

Det er altså det, det ærede medlem hr. Jørgen Jørgensen (Lejre) og hans parti råder os til at gøre, det parti, der har store traditioner for internationalt samarbejde og iøvrigt endnu taler så stærkt derfor og også ønsker det internationale samarbejde forstærket og forøget. Men så må man selvfølgelig også spille spillets regler, hvis man virkelig er med i en sådan institution som Atlantunionen — og det ærede medlem mener jo også, at man må tage ad notam, at det er landets politik —, og så ville det ikke være rigtigt fra et demokratisk synspunkt og fra et samarbejdssynspunkt at hindre en beslutning ved et veto af den karakter, der her er tale om.

Jeg har nogle få bemærkninger til kommunisterne. Det er meget lidt. Udenrigsministeren har jo i formiddags udførligt og på ethvert punkt sagligt, klart og tydeligt imødegået det ærede medlem hr. Aksel Larsen, men jeg har blot en enkelt bemærkning vedrørende levestandarden. Det skal ikke kunne siges, at vi fra vor side forsøger at tilsløre — jeg må måske indskyde, at det ærede medlem hr. Hans Hedtoft sandelig heller ikke forsøger at tilsløre det, han har sagt det tydeligt —, at når man bruger stigende beløb og større arbejdskraft i indsættelsen for militær udrustning og militære formål, kan man selvfølgelig ikke samtidig bruge disse penge og denne arbejdskraft til en forbedring af sociale tilstande, det er ligetil. Jeg må gå ud fra, at det også gælder for Rusland, og jeg har ikke hørt det tal bestridt, som det ærede medlem hr. Hans Hedtoft i går fremkom med, nemlig at overfor de vist 160 kr. pr. individ i Danmark, der bruges